

Dyssegaards- Kirken

Nr. 4.

10. december 1956

21. Årgang

Dyssegårdskirken i Dyssegårdsskolen, Dyssegårdsvej 26

Højmesse

hver søn- og helligdag kl. 10. (Se avisernes prædikantliste).

Menighedsmøder

afholdes i vinterhalvåret.

Bibelkredsene

i forskellige hjem. (Se side 4).

Søndagsskole

i kirken hver søndag. (Se side 4).

Adresser:

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen,
Dyssebakken 8. Telf. GE 2364. Træffes bedst Kl. 18—19 (Tirsdag ikke).

Residerende Kapellan Max W. Olsen,
Kongelysvej 5 B. 1. tv. Telf. GE 3673. Træffes bedst Kl. 12—13. (Fredag ikke).

Klokker Rudolf Hansen,
Ellemosevej 115. Telf. GE 2875. Træffes hver Dag (undt. Torsdag) Kl. 10—13, Fredag tillige Kl. 18—19.

Organist Povl Hamburger.,
Jægerbakken 7. Telf. OR 5227.

Menighedsraadets Formand:

Overretssagfører Hans Bredmose,
Strandvej 110, st. tv.

Menighedspsygl. Frk. E. Rønnenkamp Holst,
Bøgehej 36, 1. Telf. HE 6719. Træffes Kl. 13—15.

Menighedspsygl. Frk. E. Hansen,
Højsgaards Alle 62¹, Telf. GE 3151. Træffes 13—15.

ADVENT

Advent, d. v. s. *Adventus Domini* = Herrens komme, indtræffer fire uger før julefesten, og dermed har vi kirkeligt nytår.

Straks på kirkeårets første søndag lyder det til os: »Se, din konge kommer til dig —!« Det er selve kirkeårets program, som her udtales. Om

det borgerlige år, der tager sin begyndelse den 1. januar, ved vi intet. Om det bliver et glædeligt eller måske et meget sørgeligt år er aldeles ukendt. Her må vi tage én dag ad gangen og endda sige, at »ingen kender dagen, før solen er gået ned«, selv om vi naturligvis vil gå det i møde med håb — og i tro!

Men overfor kirkeåret stiller alt sig helt modsat. Det indeholder altid det samme. Fra først til sidst forkynder det, ja, meer endnu, er det selve Herrens komme til os hver især gennem hans hellige kristne kirke. Ved evangeliet og sakramenterne lyder hans kald og indbydelse uden personsanseelse til alle mennesker og derfor også til os her i vort land og i dette sogn. Endnu en gang får vi at høre, at Gud ikke har opgivet denne verden, skønt den ligger i det onde (1. Johs. 5, 19).

Som julen taler så stærkt derom, har han i sin miskundhed givet os sin søn, »født af en kvinde, født under loven« (Gal. 4, 4). Gud er selv trådt ind i menneskelivet (Johs. ev. 1,14) for at frelse det, for at det ikke bestandig skal være viet til nederlag, håbløshed og undergang, men oprejses for tid og evighed, »få del i guddommelig natur« (2. Pt. 1, 4). Og i påsken hører vi, hvorledes frelsesværket blev fuldført ved Jesu Kristi lidelse, død og opstandelse.

Den levende frelser forkynder os: »Jeg lever, og I skal leve!« (Johs. ev. 14, 19). Han vil aldrig slippe os eller lade os alene; på åndelig måde vil han være os nær — det er *pinsens* glædelige budskab — bo ved troen i vore hjerter og således fortsætte og fuldføre den gerning, han selv ved den hellige dåb begyndte med os.

»Se, din konge kommer til dig —!« I de skiftende tider, hvor alt forandres og alt er usikkert, lyder uændret og uafkortet det gamle evangelium.

Vi skal ikke lede efter Gud; vi skal ikke hæve os op til ham ved en eller anden timelig eller åndelig præstation. Han kommer selv til os! Thi også nu i det nye kirkeår lyder Guds ord til os. Og dåben er stadig genfødselsens bad (Titus 3, 5), hvori han gør os til sine børn, ligesom nadveren fremdeles er livets brød (Johs. ev. 6, 48-58), hvormed Herren giver os del i hele sin nådes og frelseres rigdom.

Derfor takker vi for advent; thi det indleder et nyt nådeår fra Herren.

Max W. Olsen.

Ordet blev kød -

Johs. ev. 1, 1-14.

Da lægen Lukas, der skrev det tredje evangelium, skulle fortælle juleevangeliet, gik han ud fra et historisk punkt, et punkt i tiden. Han skriver: »Men det skete i de dage, at en befaling udgik fra kejser Augustus, at al verden skulle skrives i mandtal. Denne første indskrivning skete, da Qvirinius var landshøvding i Syrien«. Men da den fjerde evangelist, Johannes, skulle fortælle juleevangeliet, begyndte han oppe i de højeste himle. Han skriver: »I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud«. Det fører os tilbage hinsides skabelsen, bag ved den dag, verdens grundvold blev lagt, bag om det ord, som den hellige skrift begynder med: »I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden« (1. Mosebog 1, 1). Når evangelisten Johannes skal berette om Guds søn, der blev verdens frelser, går han helt bag om tiden og helt ind i evigheden, der ind, hvor vore tanker ikke kan nå. Så langt formåede Johannes — ikke blot at se, men at skue med sit ørneblik. Og alligevel var det ikke ord, kun kloge og lærde folk kan forstå, men som også fattige sjæle og de umyndige i ånden kan følge og begribe. Thi når Johannes skulle føre sin tanke videre, siger han: »Og ordet blev kød og tog bolig iblandt os« (v. 14), og så er vi hjemme hos os selv i tiden og på jorden, så er vi hos barnet i krybben og hos hyrderne på marken. Nu er det selve juleevangeliet, der lyder til os om den store glæde, der er for hele folket — for alle på jorden — at os er en frelser født, som er den Herre Kristus i Davids by.

Men hvad er så kernen i julebudskabet? — At Gud, den almægtige Skaber og Herre, har åbenbaret sig i et menneskes skikkelse. Incarnationen kalder vi det med et theologisk udtryk, det vil sige »kommen i kød«. Gud har sendt sin søn af evighed til jordens syge og sårede menne-

sker, der sukker og længes i sine lidelser for syndens og dødens skyld.

Det er juleevangeliet, der kommer til os midt i midtvinterens mørke, midt i en tid, hvor folkeslag segner og forbløder under al verdens ondskab. Ved Ham, Jesus, blev der tændt et lys ved Guds herligheds lys. Ved Ham, der var fra evighed af, Ham, der var lys, før solens lys blev tændt på himmelhvælvingen, kom der et lys, der skinnede ind i syndens og dødens mørke, så de, der tog imod Ham, ved Ham fik magt til at blive Guds børn. Denne tale fører os ganske vist højt op og dybt ned, så der bliver nok at grunde over til jordens sidste dag både med hensyn til lysets og mørkets hemmeligheder. Men det er julens store og glædelige budskab, at den evige Søn af den evige Fader, at Han, der var i begyndelsen før alle tiders begyndelse, Han, der blev kød og tog bolig iblandt os, Jesus Kristus, der blev født i Bethlehem, er vort liv og vort lys. Hvis Gud ikke havde åbenbaret sig iblandt os i køds lignelse, var det gået os alle ilde, for da var vi ganske og aldeles prisgivet mørket, synden og døden. Men det var Guds, den almægtige Faders vilje, at det barn, der blev født julenat i en krybbe i Bethlehem, skulle tage al vor skyld og bære den op på Golgathas kors, dø døden som ingen anden og opstå igen på den livsalige påskemorgen, for at vi i Jesus Kristus skulle have livet og lyset. Så vil Han da i dag være vort liv og vort lys, være vor julegave og føre os fra tidens mørke ind i evighedens lys, føre os ind i sit og vor Faders hus, som er i himmelen. Derfor vil vi ønske hverandre »Glædelig Jul« i Jesu navn!

Johs. Feveile.

„Juleforberedelser“

Julen er for de fleste af os forbundet med og omgærdet af talrige traditioner — handlinger og gøremål — forskellige fra hjem til hjem, mangt og meget uden betydning for enhver udenforstående, men elsket af dem, der er vant til at følge denne eller hin af sin families skikke. Som en rød tråd — fælles for alle — på tværs af alle forskelle i hele denne juleforberedelse går dog sigtet: »at glæde andre« — og det er ikke blot dem, som står os nærmest, men også vort medmenneske, »din næste«, inddrages her under vor omsorg.

Fra menighedsplejens side har vi nu den tradition i december måned at foretage vor årlige indsamling til støtte for vort arbejde, som det her i Dyssegårds sogn udføres, dels gennem sog-

nets præster, dels gennem vore menighedssygeplejersker blandt syge og ensomme gamle. —

Og ganske vist appelleres der ikke mindst for tiden fra mange sider stærkt til vor hjælpsomhed og offervilje. Men vi må dog ikke af den grund glemme de nærmeste krav. Derfor vil menighedsplejen gennem disse linier efter sædvanen meget indtrængende bede sognets beboere tage vel imod vore liste-bærere og støtte vort arbejde med det bidrag, som er så nødvendigt, for at arbejdet hele året kan løses til gavn og glæde for syge, ensomme, gamle og fattige her i sognet.

Endelig vore »listebærere«! Ja, her beder vi alle, som blot kan ofre en time en enkelt aften eller eftermiddag i december, med det samme, ja, helst samme dag de modtager bladet, at henvende sig i præstegården eller på kirkekontoret — læg en ny tradition til Deres juleforberedelser: *bliv listebærere!*

Bestyrelsen for
Dyssegårds Sogns Menighedspleje:

Hans Thyge Jacobsen,
sognepræst, formand.

K. Weber,
snedkermester, næstformand.

Rudolf Hansen,
klokker, sekretær.

Helge Larsen,
prokurist, kasserer.

E. Rønnenkamp Holst,
menighedssygeplejerske.

E. Hansen,
menighedssygeplejerske.

E. Hedegaard,
frue.

A. Jacobsen,
frue.

Max W. Olsen,
residerende kapellan.

UNGARN

Ved højmessen i Dyssegårdskirken den 11. november oplæstes efter prædiken biskop Ordass' gribende appel til de nordiske kirker.

Samtidig omtaltes de danske biskoppers opfordring til folkekirkens menigheder om økonomisk støtte til det så hårdt ramte ungarske folk. En indsamling til dette formål anbefalede på det varmeste, og i kirkens bøger nedlagdes den smukke sum af 145 kr., der gennem »Den danske Folkekirkes Nødhjælp« er sendt til Ungarn.

M. W. O.

ANSVAR

Hvad er autoritet? Det er svært at sige. En fremtrædende mand har engang for ikke så længe siden forklaret det derhen, at autoritet er det modsatte af selvklogskab. Autoritet er nødvendig, hvor Ens egen erfaring og viden ikke strækker til.

Naturligvis må man, så vidt muligt, søge at danne sig et selvstændigt skøn om de ting, man har med at gøre. Men det er kun muligt, når man giver afkald på selv at være den klogeste og benytter sig af de autoriteter, der er nødvendige, hvor saglig indsigt ikke kan nås på anden måde.

Mærkeligt nok anser man i religiøse spørgsmål ofte selvklogskab som selvfølgelig. I en slags misforstået trang til selvstændighed vil man selv være højeste sagkundskab i spørgsmålet om Gud. »Fru Hansens ansvar skal ikke tages fra hende,« siger man. Det lyder flot! Hun skal selv vælge, hvilken holdning hun vil indtage til tilværelsen: Om hun vil tro på Gud og et liv efter døden eller forkaste Bibelen som gamle myter og legender.

Hun skal ikke støtte sig til falske, kirkelige autoriteter! Bibelen er ingen autoritet, trosbekendelsen heller ikke, præsten da allermindst!

Det er hendes egen regning og risiko at sige ja eller nej. Mens hun står og vasker op, skal hun helt selvstændigt finde sig til rette i det moderne verdensbillede, gøre op med sig selv, om relativitetsteorien, det krumme rum, atomerne, kvanterne og hvad der ellers findes i tilværelsen, er forenelig med kristen tro. Hendes ansvar skal jo ikke tages fra hende!

Ærlig talt — frasen om fru Hansens ansvar kalder på smilet. Endnu for et par hundrede år siden kunne højt begavede videnskabsmænd stadig beherske hele samtidens viden og kultur, færdes lige hjemmevant i jura, historie, filosofi og logik. De tider er forbi! Videnskaben er i dag så specialiseret, at det er umuligt for nogen at omfatte det hele. Alt det, vi ikke personligt kan sætte os ind i, må vi tage på andres autoritet.

Hver af os har sit lille, begrænsede område, hvor vi véd lidt mere end andre. Fru Hansen har muligvis også sit. Hun overlader ikke sin mand at lave fisketimbale, fordi ansvaret ikke tages fra ham!

Kirken har ikke autoritet til at påtvinge nogen sin tro. Men den har pligt til at være saglig og redelig autoritet på sit specielle område, på samme måde som f. eks. lægen på sit.

Lægen kan ikke tvinge patienten til at følge

den kur, han forordner. Men patienten har et berettiget krav på, at han hjælper efter bedste evne. Lægen sætter sig ikke ved sygesengen og siger: »Jeg kan ikke tage stilling til, hvad De fejler; det må blive Deres eget ansvar!« Han skal være autoritet, vide besked på sit felt, ikke give grødomslag i stedet for penicilin. Ellers er han ikke læge, men kvaksalver!

Kirken er sat til at forkynde den levende Jesus Kristus, ikke at forvirre sagesløse mennesker med skænderier. På sin Herres autoritet er den sendt for at give budskabet om ham videre.

Dr. theol. S. Lørfeldt.

Julerejsen

Med fortællingen om »de vise mænd«s julerejse rinder festen ud. — Da erfaren mand er god at gæste, ikke mindst når han tillige er vismand, vil jeg, som selv er interesseret i, at rejsen ikke mislykkes, spørge disse 3 til råds.

Den første ville sige: Det begyndte med, at vi sad derhjemme i Babylon og stirrede ud på nattehimmelen mellem to søjler, og himlen drejede sig og viste os hele sit stjernefelt. Vi kendte efterhånden alle himmellysene. Men så en nat skinnede en ny stjerne frem, og hos os levede troen: en ny stjerne — en ny konge. Se, sådan bærer en vis mand sig ad. En lille mand er færdig, fastbidt i paroler, hildet i fordomme. Den vise mand ville tjene sandheden, han har det åbne sind, er aldrig færdig, altid på vandring. Han stirrer ud imod uendeligheden, venter stadig nyt bud.

Den anden siger: Så spurgte vi os frem. Visdom består ikke blot i dette at vide en hel del, men også i dette at kunne spørge ret. Den lille mand — han ved besked. Der er ingen, som skal binde ham noget på ærmet! Han har selv læst i avisen, eller hvilken kilde han nu ellers ynder at øse af. Men den vise går ikke blindt frem efter sin egen næse; den kunne jo narre ham! Han spørger. Han lytter, om det skal være, også til profeternes vidnesbyrd. Han lytter også til sit eget hjertes tale, som går ud på, at også han trænger til en konge.

Endelig siger den tredje: Vi lod os lede. Stjernen syntes til sidst at stå stille over — en stald. Havde det nu været små mænd, som var ude, ville de uvægerligt have ræsonneret: en kongesøn og en stald, de to ting rimer ikke; vi må videre.

Til alt held var det tre vise mænd, og de lod sig ikke skræmme af alt det ydre; de lod sig lede. Selv de stolte domkirker, mennesker rejste, var tarvelige staldbygninger i sammenligning med himmelteltet. Men stjernen stod over stalden. Og den vise mand bøjede sig. Han lytter sig ind bag alt menneskeværket, han finder ind

bag halm og strå og ringe udstyr! han lader sig ikke skræmme af æslers skryden, og til sidst hører han måske et barns klynken inde bag og igennem det alt.

Så fuldbyrdes rejsen, idet de vise mænd falder på knæ og tilbæder. *Tilbæde* — det kan vise mænd, ja, det er deres behov og lykke. Den lille mand er trælbundet af sig selv, han taler om sig selv til enhver tid. Den vise mand kan glemme sig selv. Han kan tilbæde. Han kan lægge al sin rigdom ned for ærens konge.

Måtte vor julerejse lykkes. Så drager vi glade tilbage til vort hjem og vor gerning, til årets og ugens kommende dage.

A. Rosendal.

MØDER

Januar

Onsdag den 9. kl. 20: Kvindekredsmøde hos fru Sandborg Olsen, Bækkebo 16.

Onsdag den 16. kl. 20: Bibeltime.

Østre kreds hos hr. Øster Hansen, Hagens Alle 25.

Vestre kreds hos hr. Johs. Jensen, Sønderdalen 47. (Mark. 6, 1-29).

Onsdag den 30. kl. 20: Offentligt møde hos hr. Frøkjær-Jensen, Lyngbyvej 298.

Februar

Onsdag den 6. kl. 20: Kvindekredsmøde hos fru Harslund, Sønderdalen 6.

Onsdag den 13. kl. 20: Fælles bibelkreds hos hr. Appel-Lustrup, Ewaldsbakken 28. (Mark. 6, 30-56).

Onsdag den 27. kl. 20: Offentligt møde hos hr. I. Olsen, Søndergårdsvej 38.

Marts

Onsdag den 6. kl. 20: Kvindekredsmøde hos fru Drabitzius, Baldriansvej 6.

Onsdag den 13. kl. 20: Bibeltime.

Østre kreds hos hr. Petersen, Ellegårdsvej 74.

Vestre kreds hos hr. Ewertsen, Sønderdalen 24. (Mark. 7).

Onsdag den 27. kl. 20: Offentligt møde hos hr. P. Geil, Sønderdalen 12.

NB. SØNDAGSSKOLEN mødes hver søndag kl. 13 i Dyssegaardskirken. Alle børn er hjerteligt velkommen!

Ansvarshavende redaktør: Pastor Max W. Olsen.

Teller - Hellerup